

CHƯƠNG 1992: BỊ TRÓI 3 NGÀY.

Trong đời tôi, tôi đã từng bị Thiên Liêng phạt rất là nhiều lần nhưng lần mà tôi nhớ nhất là vào năm 1992, tôi không nhớ rõ chính xác là vào tháng nào. Lúc ấy, vào buổi tối khoảng 7, 8 giờ sau khi gọi điện thoại với gia đình ở Việt Nam xong. Nghe mẹ, các em tả oán về ba. Nói là ba không lo cho sức khỏe, cứ lo cho một số vị mà trước mắt tôi và trước mắt người nhà lúc đó, những người này họ thật không đáng để Đức Ngài lo cho như vậy.

Những con người này họ ngạo mạn, rất coi thường Đức Ngài, mặc dầu Ngài là Thầy của họ. Họ nhờ vả Ngài riết rồi thành lờn, cứ mặc nhiên, thả sức nhờ vả mà không thèm để ý đến sức khỏe của Ngài như thế nào. Tôi rất giận khi nghe chuyện này nhưng cũng không làm gì được cả. Gát phone, tôi nói chuyện này cùng với Tiến, Bibi và Thái Vy. Cả ba đứa, ai cũng đều tức khi nghe chuyện này. Riêng tôi, tôi rất giận các vị này và đã chửi về họ không tiếc lời. Giận họ rồi giận lây đến Đức Ngài. Tôi nói:

- Ba dư biết là những người này họ không phải đến để tu hành cái gì hết. Họ chỉ lợi dụng thôi mà tại sao ba không thấy ra? Hồng lẽ.... dỏm.

Tiến quay mắt nhìn tôi khi nghe tôi phát ngôn một cách bừa bãi như trên.

Tối hôm ấy tôi nằm mơ, tôi thấy đang ngồi trong một hội trường lớn cùng rất nhiều người. Trên bục giảng, một vị lớn tuổi nói cùng mọi người đại ý như vậy:

- Có một vị rất hỗn láo, phạm thượng,....

Vị lớn tuổi này vừa nói, vừa nhìn tôi. Tôi biết vị này muốn ám chỉ tôi nên tôi đứng bật dậy bỏ ra ngoài. Vừa bước ra tới cửa, vị này chỉ vào tôi. Tự dưng tôi thấy tay chân cứng lại hết như là bị trói vậy. Tôi vùng vẫy kêu la rồi giật mình tỉnh giấc. Tay chân lúc ấy cũng cứng như bị trói vậy. Tôi mở mắt, nhận biết được mọi sự vật chung quanh nhưng không thể nào nói và cử động chân tay được.

Sáng ra, Bibi nói với Tiến ở ngoài phòng khách mà trong phòng tôi vẫn nghe được:

- Ông Tân bị bệnh rồi!

Tiến trả lời:

- Tui biết! Ba ngày sau ổng mới hết lặn.

Quả thật, tôi nằm cứng trên giường, không cử động, không nói, không ăn, không uống, không tiêu tiểu,... đúng ba ngày ba đêm. Rồi ngày thứ ba trôi đi, tôi đứng bật dậy như không hề bệnh hoạn chi hết. Tôi mới kể lại cho Bibi và Tiến nghe câu chuyện trên.

Tiến có nói:

- Khi tui vừa nghe ông nói như vậy thì tui biết liền ông sẽ có chuyện. Tui tính chặn ông lại nhưng ông nói nhanh quá nên chặn không kịp.